

РЕШЕНИЕ

№ 35601

гр. София, 29.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **3644** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на Т. У. А., гражданин на Великобритания, роден на 8.6.2002 г. срещу отказ за влизане в страната, издаден на 12.3.2025 г. от служител на ГКПП Аерогара С., с който е отказано влизане в страната на основание чл. 10, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ.

Жалбоподателят твърди, че актът е издаден от некомпетентен орган; не съдържа фактически и правни основания, а единствено „цифрова квалификация“; необоснован е, защото жалбоподателят е британски гражданин, редовен студент по медицина, 2-ри курс в Медицински университет С.. Имал е разрешение за продължително пребиваване със срок на валидност до 13.10.2024 г. На 23.10.2024 г. е подал документи за издаване на разрешение за пребиваване, но документите не били „администрирани правилно“, поради което получил указание отново да ги входира, след изтичане на срока на пребиваване. Административният акт е незаконосъобразен, защото жалбоподателят е гражданин на Великобритания и е такъв на трета страна съгласно чл. 2, т. 6 от кодекса на шенгенските граници, поради което и чл. 10, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ е неприложим. Съгласно Споразумението за оттегляне на О. кралство на Великобритания и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия материално правните условия за пребиваване следва да са същите като тези по действащото законодателство на ЕС относно свободното движение. Приложение следва да намери чл. 10Б от цитираното Споразумение.

Ответникът – Контролиращ служител на ГКПП Аерогара С. моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че отказът е законосъобразен. Спазена е предписаната форма. Следва да се има предвид и докладна записка към него. Не претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган- Контролиращ служител в ГД “Гранична полиция“, ГКПП „Капитан А.“, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, както и видно от заповед № 3383з-3124/26.8.2021 г. на директора на Главна дирекция „Гранична полиция“, в рамките на предоставените му правомощия.

Спазена е предписаната от закона форма. Оспореният отказ отговаря на изискването за форма на административния акт, тъй като е издаден в писмена форма, по образец съгласно утвърден Единен стандартен формуляр съобразно специфични изисквания, предвидени в ППЗЧРБ. Съгласно [чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ](#) чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва Единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно [част "Б" от Приложение V от Регламент \(ЕО\) № 2016/399](#) на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите ([Кодекс на шенгенските граници](#)). Тази норма определя както компетентността на органа за издаване на акта, така и формата на издаването му. Съгласно същата разпоредба, компетентни да издават откази за влизане в страната са органите за граничен контрол, а формата за издаване на акта е писмена - Единен стандартен формуляр. Аналогична е и разпоредбата на [чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-813 от 09.07.2015г.](#) за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, съгласно която в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицаи съставя "Единен стандартен формуляр за отказ за влизане в страната" по образец, копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че оспореният отказ отговаря на изискването за форма на административния акт, тъй като е издаден в писмена форма, съдържа реквизитите на Единен стандартен формуляр, съгласно [чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 8121з-813 от 09.07.2015 г.](#) за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, правни и фактически основания за издаването му и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.2 от АПК.

С оглед характера на производството, въз основа на който е издаден оспореният отказ за влизане в страната, съдът приема, че при издаването му не са допуснати съществени наущения на административно производствените правила, които да обосновават отмяна, на основание чл. 146,

т.3 от АПК.

Оспореният отказ е издаден и при спазване на материалния закон. В него като правно основание за издаването му е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

Съгласно тази норма се отказва издаване на виза или влизане на чужденец в страната когато (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., доп. - ДВ, бр. 67 от 2023 г., изм. - ДВ, бр. 52 от 2025 г.) вече е пребивавал на територията на държавите членки 90 дни в рамките на последните 180 дни като притежател на единна виза за краткосрочно пребиваване или при условията на безвизов режим за краткосрочно пребиваване;

Последното обстоятелство се установява, видно от представеното на л. 22 копие от международен паспорт.

Видно от удостоверение от Медицински университет в С. от 11.12.2024 г. жалбоподателят е бил записан за зимния семестър на учебната 2024/2025 г., като студент по медицина, 2 курс. Отбелязано е, че притежава „лична карта“, валидна до 23.10.2024 г. Удостоверението е издадено, за да послужи пред „Миграция“ на СДВР за продължаване на срока на пребиваване.

Представено е разрешение за пребиваване № 70130142, валидно до 23.10.2024 г. и издадено на 13.11.2023 г.

Жалбоподателят е гражданин на Великобритания, видно от представеното копие на личен документ – паспорт.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че по отношение на жалбоподателя не би могло да се приложи, като гражданин на Великобритания, цитираното по-горе Споразумение за оттегляне на О. кралство на Великобритания и С. И. от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия. Споразумението е в сила от 1 февруари 2020 г.

Съгласно чл. 126 от това Споразумение „Определя се преходен период или период на изпълнение, който започва да тече от датата на влизане в сила на настоящото споразумение и приключва на 31 декември 2020 г.“

В рамките на този период – 31.12.2020 г., съгласно чл.127 е приложимо правото на ЕС по отношение на и в О. Кралство.

Жалбоподателят се позовава на чл. 10, б. „б“ от Споразумението, предвиждаща че „настоящата част“ се прилага и за „граждани на О. кралство, които са упражнили правото си на пребиваване в държава членка в съответствие с правото на Съюза преди края на преходния период и продължават да пребивават там след това“.

Тази част регламентира правото на пребиваване на граждани на Великобритания /в случая/ в страни от ЕС.

Предвид цитираните норми, както и предвид установеното по делото настоящият състав намира, че жалбоподателят не може да се позове на право на пребиваване на основание на цитираните

норми доколкото не се установява да е установил такова в рамките на преходния период. Видно от документите по делото е получил разрешение за пребиваване значително по-късно: на 13.11.2023 г. като не може да се установи дали това е правото на пребиваване по смисъла на чл. 13 и сл. от Споразумението.

На следващо място, видно от копието от личния документ – паспорт от Великобритания, се установява, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. Така представеното разрешение за пребиваване на л. 14, както и установеното от копието на паспорта от Великобритания.

На последно място, както се установява по делото, а така твърди и самият жалбоподател, през 2024 г. е направил постъпки за снабдяване с виза като студент, но не се установява такава да е издадена.

Ето защо съдът приема, че оспореният отказ за влизане в страната е издаден в съответствие с материалния закон, поради което жалбата е неоснователна.

Водим от изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. У. А., гражданин на Великобритания, роден на 8.6.2002 г. срещу отказ за влизане в страната, издаден на 12.3.2025 г. от служител на ГКПП Аерогара С., с който е отказано влизане в страната на основание чл. 10, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.